

Agencji Wywiadu, a w zakresie dotyczącym wniosku o stwierdzenie niezgodności przepisu art. 24 § 1 pkt 5 w związku z art. 127 § 3 i art. 140 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku Kodeks postępowania administracyjnego, w zakresie, w jakim nie wyłącza osoby piastującej stanowisko monokratycznego, centralnego organu administracji rządowej od udziału w postępowaniu z wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, w sytuacji w której osoba ta wydała zaskarżoną decyzję w pierwszej instancji, z art. 2 w związku z art. 78 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, przekazał sprawę do merytorycznego rozpoznania.

W postępowaniu sądoadministracyjnym skarżący konsekwentnie podnosił zarzut naruszenia przez Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w toku postępowania wszczętego z wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy przepisu art. 24 § 1 pkt 5. Stąd też, jedną z podstaw kasacyjnych wskazanych w skardze do Naczelnego Sądu Administracyjnego był zarzut naruszenia art. 145 § 1 pkt 1 lit. b) ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z art. 24 § 1 pkt 5 k.p.a. stosowany z uwzględnieniem art. 127 § 3 i art. 140 k.p.a. W ocenie pełnomocnika skarżącego art. 140 k.p.a. współtworzy normę, którą kwestionuje skarżący, zgodnie z poglądami doktryny *„Przepisami odniesienia są „przepisy o postępowaniu przed organami pierwszej instancji”. Pojęcie to należy rozumieć szeroko – mimo formuły „przepisy o postępowaniu” nie można go zawęzić wyłącznie do określonych przepisów działu II kodeksu „Postępowanie”. Obejmuje ono również niektóre przepisy ogólne (dział I).”* (por. G. Łaszczycza *Komentarz do art. 140 Kodeksu postępowania administracyjnego*, LEX 2010).

Przyjęty przez skarżącego przedmiot kontroli jest kwestionowany wyłącznie przez Prokuratora Generalnego, który w piśmie z dnia 11 sierpnia 2011 roku wskazuje, że *„art. 140 Kodeksu postępowania administracyjnego, w stosunku do którego Skarżący domaga się stwierdzenia niezgodności tegoż przepisu z Konstytucją RP, nie stanowił podstawy ostatecznego orzeczenia w sprawie Skarżącego i nie pozostaje w niezbędnym związku treściowym z regulacjami dotyczącymi wyłączenia pracownika organu administracji publicznej od udziału w postępowaniu w sprawie, w której pracownik ten brał udział w wydaniu zaskarżonej decyzji.”* (str. 6 pisma), w związku z czym Prokurator Generalny wniósł o umorzenie postępowania w zakresie badania zgodności przepisu art. 140 Kodeksu postępowania administracyjnego z art. 2 w związku z art. 78 Konstytucji RP na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym. W ocenie pełnomocnika skarżącego, ze względu na stanowisko w sprawie opisane powyżej wniosek Prokuratora Generalnego należy uznać za niezasadny.

2. Prawdliwość wzorca kontroli

Skarżący wskazał, że zaskarżone przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego powinny być ocenione w kontekście ich zgodności z art. 2 w związku z art. 78 Konstytucji. Zdaniem skarżącego, zasada sprawiedliwości proceduralnej (rzetelności proceduralnej) w postępowaniu administracyjnym rozumiana, jako wymóg rozpoznania sprawy przez organ administracji publicznej w sposób zapewniający każdej ze stron możliwość przedstawienia i obrony swoich racji, rzetelnego postępowania z zachowaniem zasad ogólnych postępowania administracyjnego zawartych w art. 6 – 16 k.p.a. oraz prawa do zaskarżenia przez strony i uczestników postępowania wydanych w pierwszej instancji stanowi jedną z kluczowych zasad demokratycznego państwa prawnego. W wyroku z dnia 15 grudnia 2008 roku w sprawie o sygn. akt P 57/07 Trybunał Konstytucyjny potwierdził poprawność zastosowanego wzorca kontroli, wskazując (pośrednio), że postanowienie art. 78 Konstytucji stanowiące gwarancję i środek ochrony praw i wolności jest elementem i emanacją zasady sprawiedliwości proceduralnej *sensu largo*, stąd przyjęcie art. 2 w związku z art. 78 Konstytucji, jako podstawy skargi konstytucyjnej będzie prawidłowe w sytuacji, kiedy regulacje prawne dotyczące postępowań prowadzonych przez organy władzy publicznej w celu rozstrzygnięcia spraw indywidualnych, stanowiące przedmiot kontroli będą przewidywały możliwość zaskarżenia decyzji pierwszoinstancyjnej bez należytych instytucji prawnych gwarantujących zachowanie rzetelności i sprawiedliwości postępowania odwoławczego np. w postaci regulacji dotyczących instytucji wyłączenia.

Przyjęty przez skarżącego wzorzec kontroli jest kwestionowany wyłącznie przez Marszałka Sejmu, który w piśmie z dnia 29 lipca 2011 roku wnosi o przyjęcie „*że wzorcem kontroli w niniejszej sprawie jest art. 78 Konstytucji, zaś w odniesieniu do art. 2 Konstytucji postępowanie powinno zostać umorzone – zgodnie z art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy o TK – ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku*” (str. 22 pisma). W ocenie pełnomocnika skarżącego, ze względu na stanowisko w sprawie opisane powyżej oraz przedstawioną wykładnię wyroku w sprawie o sygn. akt P 57/07 wniosek Marszałka Sejmu należy uznać za niezasadny.

W pozostałym zakresie pełnomocnik skarżącego podtrzymuje dotychczasową argumentację dotyczącą *meritum* sprawy, jednocześnie wskazując, iż stanowisko skarżącego pokrywa się ze zdaniem odrębnym sędziego NSA Małgorzaty Jaśkowskiej do uchwały z dnia 20 maja 2010 roku w sprawie o sygn. akt I OPS 13/09. Pełnomocnik skarżącego w pełni podziela pogląd wyrażony w w/w zdaniu odrębnym zgodnie z którym „*Możliwość skorzystania z instytucji upoważnienia pracownika do wydawania decyzji w imieniu organu monokratycznego umożliwia zatem pogodzenie wymagań organizacyjnych z wymaganiami proceduralnymi, w tym wynikającego z zasady*

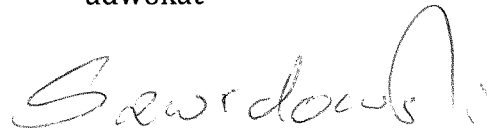
ołiektywizmu i zasad sprawiedliwoci proceduralnej, a takze z zasady dwuinstancyjnooci, wyłaczenia piastuna organu monokratycznego na podstawie art. 24 § 1 pkt 5 k.p.a.”

Krzysztof Szwedowski

adwokat

Załączniki:

- 4 odpisy pisma

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Szwedowski', written in a cursive style.